

Nedávno jsem dostal zajímavou otázku: “Jak je možné, že jste se po tolika letech v naší farnosti ještě nezbláznil? Vůbec jsem nepochopil, proč se mě ten člověk ptá a jaký má vztah k naší farnosti. Odpověď mne napadla až druhý den. “Já už blázen byl, když jsem sem přišel!” A i dávno předtím. Během rozhovoru před vstupem do semináře, kdy kolem stolu sedělo mnoho důležitých a významných postav brněnské diecéze, jsem se rozpovídal o tom, jak moje rozhodnutí vnímají moji nejbližší. A pak jsem dostal otázku, kde se v Písmu sv. píše, že jsme blázni pro Krista. Tipoval jsem sv. Pavla - ten má nejvíc textů v Novém zákoně. A byla to trefa do černého. Být blázen pro Krista se mi stalo průvodcem v životě. Být do někoho blázen znamená dělat vše, co mu na očích uvidím. Ne vždy se mi chce. Ne vždy mne jednoduše přesvědčí. Musím ale říci, že vždy, když poslechnu, žasnu, co Ježíš i se mnou dokáže. Rád bych vám napsal, co a jak budeme dělat na podzim, co a jak bude, ale nevím nic. Vím jen jedno jediné, že se mi mnohokrát a především v těch těžkých dobách vyplatilo, spolehnout se na Boha. Budme pro Něj a do Něj blázní všichni a On nás sjednotí. Na závěr jeden text z knihy Promluvy o Eucharistii od Charlese kardinála Journeta:

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný. To je podivná věc: Jíst tělo a pít krev! ... Čiré bláznovství! Bláznovství Boží lásky.
Jediným skutečným bláznovstvím je tu však právě Boží láska. Ta vytváří kontext, v němž do sebe všechny ostatní „bláznivé“ věci zapadají jako kostky ve stavebnici.“

P.S.: Dnes vím, že mě v semináři nenaučili dvě věci - řešit Coronakrizi a psát úvodníky. Prosím, nechtějte je po mně.